

bestemmelser i bl.a. artikel 10, stk. 8, finder hel eller delvis anvendelse.

Efter straffelovens § 158, stk. 1, 1. pkt., straffes den, som afgiver falsk forklaring for retten. Bestemmelsen finder tillige anvendelse på falsk forklaring for en udenlandsk ret, jf. 2. pkt. Kun mundtlige udsagn, der afgives for retten, er strafbare efter bestemmelsen. Det kan give anledning til tvivl, om en forklaring, der afgives for en ret ved hjælp af videokonference eller telefonkonference, vil blive anset for at være omfattet af bestemmelsen. For at undgå enhver tvivl herom, og for at sikre opfyldelsen af artikel 10, stk. 8, bør straffelovens § 158 derfor ændres således, at den, som afgiver falsk forklaring for retten, herunder ved anvendelse af videokonference eller telefonkonference, straffes.

Den foreslåede formulering, nemlig »telekommunikation«, omfatter både forklaring afgivet ved anvendelse af videokonference og telefonkonference.

Selv om telefonkonference altid er frivillig for vidnet, vil straffelovens § 159, stk. 2, (om nedsættelse/bortfald af straffen for falsk forklaring) ikke finde anvendelse, medmindre der tillige foreligger en vidnefritagelsesgrund efter retsplejelovens §§ 171 og 172. Der henvises herom til bemærkningerne til lovforslagets § 1.

Den foreslåede ændring af straffelovens § 158, stk. 1, 1. pkt., er generel og omfatter derfor i princippet også vidneafhøringer til brug for en dansk straffesag. Da de gældende regler i retsplejeloven generelt ikke giver mulighed for vidneafhøring ved hjælp af telekommunikation (videokonference eller telefonkonference) i nationale sager, vil ændringen i første omgang alene få praktisk betydning i kraft af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, hvoraf det fremgår, at stk. 1 tillige finder anvendelse ved falsk forklaring for en udenlandsk ret eller for EF-domstolen. Herved opfyldes kravene i EU-retshjælpskonventionen. Samtidig »fremtidssikres« bestemmelsen således, at det ikke vil være nødvendigt at ændre den på ny, hvis der på et senere tidspunkt indføres mulighed for afhøringer ved hjælp af telekommunikation i danske sager (eller i sager for EU-domstolen). Strafansvaret for falsk forklaring vil i så fald også omfatte sådanne afhøringer.

En falsk forklaring, der afgives ved en grænseover-skridende afhøring, vil være undergivet dansk straffemyndighed, både når den afhørte befinder sig i Danmark, jf. straffelovens § 6, nr. 1, og når forklaringen afgives over for en dansk domstol af en person, der befinder sig i udlandet, jf. straffelovens § 9. Det bemærkes, at ændringen alene angår den tekniske gen-

nemførelse af forklaringen, mens området for, hvornår der foreligger en »forklaring for retten« i bestemmelsens forstand, i øvrigt er uændret. Det afgørende er således fortsat, på hvilken måde forklaringen indgår i sagen for den ret, hvorfra afhøringen foretages.

Om det nærmere indhold af den foreslåede bestemmelse henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1.

Det bemærkes, at konventionen giver den anmodede medlemsstat mulighed for at kræve refusion af de udgifter, der er forbundet med afhøring ved hjælp af videokonference eller telefonkonference, idet den anmodede medlemsstat dog har mulighed for helt eller delvist at give afkald på refusion, jf. konventionens artikel 10, stk. 7, og henvisningen hertil i artikel 11, stk. 5.

3.2.4. *Kontrollerede leverancer (artikel 12)*

3.2.4.1. *Konventionens bestemmelse*

Artikel 12 vedrører kontrollerede leverancer. Bestemmelsen er delvist baseret på artikel 73 i Schengen-konventionen, der samtidig ophæves, men bestemmelsen har et bredere sigte, idet den ikke som Schengen-konventionens artikel 73 er begrænset til leverancer i forbindelse med ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer.

Det følger af stk. 1, at hver medlemsstat forpligter sig til efter anmodning fra en anden medlemsstat at til-lade kontrollerede leverancer på sit område som led i strafferetlig efterforskning af strafbare handlinger, som kan medføre udlevering.

En kontrolleret leverance kan f.eks. være en forsendelse af narkotika, der, på trods af politiets viden om forsendelsens indhold, får lov til at fortsætte under politiets overvågning med henblik på, at politiet herved kan afsløre forsendelsens bagmænd.

Spørgsmålet om, hvilke strafbare handlinger der kan medføre udlevering mellem EU-landene er reguleret i konvention af 27. september 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater. Det følger af artikel 2, stk. 1, i denne konvention, at udlevering skal tillades for forbrydelser, som efter lovgivningen i den begærende medlemsstat kan medføre en frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst tolv måneder, og efter lovgivningen i den anmodede medlemsstat en frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning af en varighed på mindst 6 måneder.

Det følger af stk. 2, at beslutninger om anvendelse af kontrollerede leverancer i hvert enkelt tilfælde træffes af den anmodede medlemsstats kompetente myndigheder under behørigt hensyn til denne medlems-